

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Lina Bengtsdotter
ANNABELLE

Copyright © Lina Bengtsdotter, 2017

First published by Bokförlaget Forum, Stockholm, Sweden.

Published in the Serbian language by arrangement with Bonnier Rights,
Stockholm, Sweden and PLIMA d.o.o.

Translation Copyright © 2019 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02563-7

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

LINA
BENGTSDOTER

ANABEL

Preveo Mirko Bižić

VULKAN

IZDAVAŠTVO

Beograd, 2019.

*U carstvu na žalu sinjega mora,
pre mnogo leta to bi,
življaše jednom devojka lepa
po imenu Anabel Li;
i samo jedno joj beše na umu
da se volimo mi.**

Iz pesme *Anabel Li* Edgara Alana Poa

* Preveo Kolja Mićević. (Prim. prev.)

Te noći

Magla se spustila na polja, a cvrčci su cvrčali u travi kraj puta. Devojka se teturala niz makadamski drum. Osećala je probadanje između nogu; nešto je curilo iz nje. Pomislila je da bi mogla da zaplače, ali suze nisu potekle.

Koliko je sati? Jedanaest? Dvanaest? Izvadila je mobilni telefon iz tašne. Skoro pola dvanaest. Njena mama doživće nervni slom. Dočekaće je na vratima, prodrmati je za ramena i besno tražiti da zna gde je bila, a onda će primetiti posekotine, krv, pocepanu haljinu. Kako će objasniti to?

Bila je toliko obuzeta ovim mislima da nije primetila čoveka ispred sebe sve dok se nisu našli na samo nekoliko koraka udaljenosti. Oteo joj se prigušen krik, ali, kad je prepoznala njegovo lice, opustila se.

„O, to si samo ti?“, nerazgovetno je izgovorila. „Nasmrt si me preplašio.“

1

Bio je početak juna i noći nikad nisu bile sasvim crne. Fredrik Ros je sedeo u kolima i zurio preko livada prekrivenih maglom. Znao je da Anabel često ide prečicom preko njih i da je utabala sopstvene staze kroz visoku travu. Nora joj je, naravno, rekla da ne sme tuda ići noću, ali Fredrik je znao da ipak ide, a mogao je da razume i zašto. S obzirom na Norina stroga ograničenja

izlazaka, svaki minut je bio dragocen. Nadao se da će svakog trenutka ugledati svoju ćerku kako hoda kroz visoku travu, u tankoj plavoj haljini, koju je očigledno uzela iz Norinog ormara. Nora je načisto odlepila kad je primetila. Neko vreme je razmišljao o svojoj ženi, o njenoj plahoj naravi i anksioznosti. Uvek je bila nestabilna i mnogo je brinula. Kad su se upoznali, na neki način ga je opčinjavalo to što su se u njenom umu obični, svakodnevnog događaji preobražavali u košmarne scenarije. Kako su godine prolazile, njegovu opčinjenost zamenila je iscrpljenost. A dok je sedeo u kolima, pošto ga je Nora ponovo poslala da dovede Anabel kući, shvatio je da njegovo strpljenje stiže do krajnje granice.

Ne možeš da ih zaštitiš od svega, govorio bi joj, iako je znao da je Noru to najviše živciralo. Ipak, to što ih ne možete zaštititi od svega nije izgovor da ih ne štitite kad god možete. Jedini problem je bio što se njih dvoje nisu slagali gde da povuku liniju. Fredrik je smatrao da bi Anabel trebalo da bude dopušteno da se sama vraća kući od svojih prijateljica, čak i usred noći. I nije mu se dopadalo što je morala uvek da im javi gde je ako se planovi promene. Dok je odrastao, Fredrik je dolazio i odlazio kako mu je bilo volja. Strašno bi se iznervirao da je neko pokušao da ga kontroliše kao što je Nora to radila s Anabel. Nije ni čudo što je Anabel počela da krši pravila. Uzde nisu previše popuštene, mislio je Fredrik. Norina ogromna potreba za kontrolom zapravo uzrokuje probleme.

Zgrada u kojoj je nekad bila smeštena seoska prodavnica nalazila se na drugoj strani gradića. Bila je prazna već godinama i dugo je služila lokalnoj mladeži kao mesto za organizovanje žurki. Fredrik je znao da su mnogi meštani želeli da sruše kuću. I sam je potpisao jednu od peticija, ali uglavnom radi izgleda grada. Vrlo

dobro je znao da bi rušenje kuće odvelo mlade na drugo mesto, najverovatnije još dalje od centra.

Zaustavio se ispred glavnog ulaza. Veliki stakleni izlog bio je oblepljen decenijama starim požutelim novinama. Duboka bas-linija dopirala je do njegovih ušiju. Fredrik je izvadio telefon da pita Noru je li se Anabel vratila kući. Neće upasti na tinejdžersku žurku ako ne mora. Baš je hteo da ukuca broj kad ga je Nora pozvala. Je li stigao?

„Upravo sam parkirao auto.“

„Je li tamo?“

„Tek što sam izašao iz kola.“

„Pa onda uđi unutra.“

„Baš sam krenuo.“

Zarasle žardinjere duž fasade bile su prepune limenki piva, opušaka i flaša. Ušao je kroz glavna vrata i zakoračio u veliki prostor u kom se nekad nalazila prodavnica. Miris raspadanja ispunio mu je nozdrve i na trenutak je zastao da osmotri prljavi pod, tezgu sa starom kasom i dugačke prazne police duž zidova. Muzika je tutnjala iznad njegove glave. Pošao je prema vratima za koja je znao da vode u prostorije iznad radnje. Bila su zaključana. Ponovo je izašao i obišao iza ugla s namerom da uđe na zadnji ulaz. Na verandi je spavao mladić s glavom spuštrenom na kolena. Fredrik je morao da ga prekorači kako bi stigao do vrata.

U hodniku ga je zapahnuo slatkast vonj. Pratio je muziku uz dugo vijugavo stepenište.

Bili su u kuhinji, trojica momaka, oko tamnog drvenog stola zatrpanog pepeljarama, flašama, limenkama i kesama s duvanom. Jedan je nožićem kompulsivno ubadao ploču stola. Njihova lica izgledala su poznato, ali Fredrik nije mogao da im se seti imena. Sigurno su malo stariji od Anabel, inače bi ih znao. Nisu ga primetili dok nije stao tačno ispred njih.

„Zdravo da si!“ proderao se onaj s nožićem.

Fredrik se setio ko je on, sin vlasnika fabrike šperploče. Da l' mu ime beše Svante, ili možda Dante?

„Sedi, popij nešto“, povikao je momak. „Hej, nema potrebe da izgledaš tako namršteno“, nastavio je. „Ovo je žurka. Ostali su se odšunjali i pobegli, ali mi ćemo da nastavimo do izlaska sunca.“

„Već je izašlo, Svante“, nasmejao se mladić pored njega. Kucnuo je u prljavi kuhinjski prozor. „Zapravo, mislim da uopšte nije ni zalazilo, jebote.“

„Je li Anabel ovde?“, upitao je Fredrik.

„Anabel?“ Mladići su se z gledali.

„Anabel“, ponovio je Fredrik.

Svante se osmehnuo i rekao da zna da Anabel voli stariju gospodu, ali da ipak postoje granice. „Dovoljno si star da joj budeš prokleti otac, druškane.“

„Ja *jesam* njen otac“, odgovorio je Fredrik. Napravio je nekoliko koraka prema stolu, jer je odjednom osetio silovit poriv da zбриše osmeh tom klicu.

Trojica momaka zurila su u njega.

„Sranje, tako je“, rekao je Svante. „Stvarno jesi.“ Ritnuo je nogom slobodnu stolicu i duboko se izvinio. Nije mislio... nije hteo da... jednostavno ga nije prepoznao. Popili su previše. „A pored ove vrućine, svakome se može oprostiti što se oseća žedno, zar ne? Daj čoveku piće, Jonase“, rekao je Svante klimajući glavom momku s druge strane stola. „Idi smešaj nešto jebeno jako. Hajde, ustaj!“

„Neću piće“, rekao je Fredrik. „Samo hoću da znam gde je moja ćerka. Jeste li je videli?“

„Ovde je bila velika gužva“, odgovorio je Svante. „Stvari su se malo otele kontroli, ako znaš na šta mislim. Počeli smo još u sedam, svi su već odlepili. Ali da, ona je bila ovde, mada mislim da je otišla. Neki su još gore“, rekao je pokazujući na plafon. „Da sam na tvom mestu, otišao bih da pogledam. Ima nekoliko spratova“,

doviknuo je kad je Fredrik krenuo prema stepeništu. „Proveri na svim, jer ljudi ležu gde stignu.“

Fredrik se popeo uz stepenice. Muzika je postajala glasnija sa svakim korakom. Na sledećem spratu nalazilo se veliko odmorište. Pored jednog zida stajao je akvarijum. Kad je prišao bliže, spazio je kornjaču kako pliva u vodi punoj opušaka. Kakvi su to ljudi? – pomislio je. – Gase cigarete u akvarijumu?

Iza odmorišta je bila dnevna soba s izderanim sofama od zelenog pliša. Na jednoj je ležala devojka raščupane kose. Fredrik je isprva pomislio da spava, ali, kad je pogledao izbliza, shvatio je da su joj oči razrogačene i izbuljene.

„Jesi li dobro?“, upitao je.

„Divno“, prošaptala je devojka. „Hvala što pitaš.“ Zatim je počela da se kikoće i maše rukama oko sebe. Fredrik je shvatio da je uzela još nešto osim alkohola; trebalo bi da sazna kako se zove i odveze je kući roditeljima. Uradiće to, odlučio je, čim pronade Anabel.

Stereo-uređaj se nalazio u susednoj sobi. Muzika je parala uši. Fredriku je trebalo malo vremena da pronade pravo dugme i utiša ton. Zatim je prošao kroz celu zgradu otvarajući vrata redom, ali ostale sobe na tom spratu bile su prazne. Našao se u malom hodniku sa još jednim stepeništem. Koliko je spratova u ovoj zgradi? Upitao se. Ima li kraja? Na vrhu stepenica bila su dvojna vrata. Leva su bila zaključana, ali ona s desne strane otvorila su se kad je Fredrik pritisnuo kvaku.

Prozor u sobi bio je otvoren; bela zavesa je lepršala na vetru. Na krevetu, postavljenom nasred sobe, nešto se ritmično pomeralo ispod jorgana.

„Anabel?“, rekao je Fredrik. „Jesi li to ti?“

„Šta koji moj!“ Momak je provirio ispod jorgana na uznožju kreveta. „Izlazi“, rekao je. „Jesi li ti nekakav perverznejak? Gubi se napolje!“

„Tražim ćerku. Samo hoću da znam je li Anabel ovde?“ Fredrik je posmatrao reakciju na izgovoreno ime.

„Ne. Nemam pojma gde je ona.“

„Ko je onda ispod jorgana?“

„Rebeka“, rekao je momak, „javi mu se.“

„Ja sam“, začulo se pod jorganom. „Ne znam gde je Anabel. Rekla je da ide kući.“

„Mislio sam da je kod tebe“, rekao je Fredrik. „Nora mi je rekla da ćete gledati film.“

„Bile smo“, odgovorila je Rebeka. „Ali onda je nešto iskrsló.“

„Kad je otišla?“

„Nisam sigurna. Malo smo popile i Anabel... ona je bila... ona je bila prilično pijana. Źao mi je!“, doviknula je Rebeka dok je Fredrik izlazio iz sobe. „Ispratila bih je kući, ali...“

„Nije gore, zar ne?“ Svante se odjednom našao pored njega.

„Ne. Rebeka mi je upravo rekla.“

„Kao da ona zna.“

„Šta je iza ovih vrata?“, pitao je Fredrik upirući prstom.

„Ona nije tamo. Mogu da ti se zakunem.“

„Kako možeš da budeš siguran?“

„Zato što samo ja“, odgovorio je Svante, „imam ključ od tih vrata.“

„Onda bi mogao da ih otvoriš?“

„Rado bih to uradio. Ali izgubio sam ključ. Izgubio sam ga juće. Tako znam da nema nikoga tamo. Uzgred, treba li ti pomoć da je potražiš? Dole imamo moped, neviđeno je nabudžen, možemo da krenemo i...“

Fredrik je pogledao u Svanteove krupne oči. Bilo je nečega ćudnog u njima. Pomislio je da ne Źeli da takva osoba traga za Anabel, i da bi momak u takvom stanju zapravo predstavljao javnu opasnost na putu.

„Naravno da ćemo ti pomoći u potrazi“, navaljivao je Svante, „mislim... čuo sam da je trebalo da bude kod kuće prilično rano i...“

Fredrik je proučavao mladićevo lice i pomislio kako je tačno ono što govore – sin vlasnika fabrike je neprijatan tip.

Fredrik se vratio do kola i video tri propuštena poziva od Nore. Ponadao se da je samo htela da mu javi kako se Anabel upravo pojavila. Pozvao ju je, ali po njenom glasu odmah je zaključio da nije tako.

„Još si u radnji?“, upitala je. I pre nego što je odgovorio: „Je li tamo?“

„Ne“, rekao je Fredrik. „Nije ovde.“

„Pa gde je onda?“

„Ne znam.“

„Idi kod Rebeke.“

„Rebeka je ovde“, rekao je Fredrik. „Smiri se“, nastavio je kad je Nora briznula u plač.

„Siguran sam da je na putu kući. Potražiću je.“

„Samo je dovedi“, rekla je Nora. „Proketo dobro se postaraj da je odmah dovedeš kući, Fredrik.“

2

Šarli se probudila u sedam. Ako bi prethodne noći pila, nikad ne bi spavala dobro, pogotovo u nepoznatom krevetu. Pogledala je čoveka pored sebe. Martin, zove li se tako? A kako je ona njemu rekla da se zove? Marija? Magdalena? Uvek je lagala muškarce koje pokupi u baru – izmišljala je ime i profesiju. Uglavnom je ne bi ni tražili, a i ništa više je nije smaralo od šala o liscama i

ženama u uniformi. Sve bi joj vrlo brzo dosadilo, i to je bio jedan od njenih mnogobrojnih problema.

U svakom slučaju, ovaj tip, Martin, prišao joj je da je pita zašto sedi sama u baru, a onda joj je, ne čekajući odgovor, platio piće, pa još jedno, a kad se lokal zatvorio, prešli su u njegovu kuću. Martin nije bio od onih koji odvodi devojkicu kući posle prvog izlaska; rekao joj je to dok je petljao oko brave na ulaznim vratima. A Šarli je odgovorila da ona jeste jedna od tih devojaka. Martin se nasmejavao i rekao da mu se sviđaju žene sa smislom za humor, a Šarli nije imala srca da mu kaže kako se ona ne šali.

Tiho je ustala. U glavi joj je tutnjalo. Moram da odem kući, pomislila je. Moram da nađem svoju odeću i odem kući.

Haljina joj je bila na kuhinjskom podu, i nije se ni potrudila da pronađe gaćice. Skoro je bila izašla kad je slučajno nagazila na igračku koja je počela glasno da svira melodiju *Meri ima malo jagnje*. „Sranje“, prošaptala je. „Dođavola.“ Čula je Martina kako se kreće u spavaćoj sobi. Brzo je prišla ulaznim vratima i, zgrabivši cipele, otvorila ih i strčala niz stepenice.

Nije bila pripremljena za svetlost koja ju je obasjala kad je zakoračila na ulicu; trebalo joj je malo vremena da sabere utiske i ustanovi gde se tačno nalazi. Estermalm, Šepargatan. Taksu će je dovesti do kuće za pet minuta. Osvrnula se oko sebe, ali na vidiku nije bilo taksija, pa se zaputila peške.

Kad je prošla tri raskrsnice, pozvao ju je Šale.

„Izašla si na trčanje?“, upitao je.

„Naravno, važno je brinuti o zdravlju“, odgovorila je.

„Da, uostalom, ako već ustaješ u cik zore, možeš i da radiš nešto korisno.“

Šarli se osmehnula. Što se tiče radne etike, ona i njen šef bili su potpuno isti. U svemu ostalom mnogo su se razlikovali, ali Šale

nikad nije sumnjao u njene profesionalne sposobnosti kao druge starije kolege, bar ne u razgovoru s njom. Beskrajno ju je nerviralo što nije hteo da se založi za nju kad je trpela zlostavljanje što je mlada ili žena, ali istovremeno nije mogla da se ne oseti polaskano što ju je iza zatvorenih vrata nazivao svojom detektivkom-zvezdom.

Šarli je počela da radi u Nacionalnoj operativnoj službi pre dve godine. Na početku je bilo teško. Za vreme policijske obuke naslušala se strašnih priča o tome kako su svi stari policajci šovinisti, ali ona nikad nije u potpunosti razumela koliko je seksizam sveprisutan. Žargon, šale, aluzije na PMS kad god se s nečim nije slagala. Većina njenih kolega u NOS-u bili su sredovečni muškarci koji su pazili jedni na druge decenijama. To je bilo jasno od prvog dana; daleko od toga da su bili zadovoljni što imaju mladu devojkicu za koleginicu, bar ne na radnom mestu koje je Šarli imala. Jedan joj je čak u lice rekao da je prihvatio da žena bude iznad njega samo u krevetu. Nije ih bilo briga što je Šarli bila zvezda u usponu i stekla diplomu iz psihologije pre nego što je počela policijsku obuku. Kad je tek počela da radi, jedan od ljudi iz njenog tima pitao ju je kako je imala vremena za to. Kako je uspela da u sve ugura diplomu za koju je potrebno tri godine studiranja ako je imala samo dvadeset kad se upisala na policijsku akademiju.

Šarli mu je rekla istinu: preskočila je jedan razred u školi, diplomirala je u srednjoj sa sedamnaest i otišla pravo na univerzitet. Njen kolega se namrštio i rekao kako nije dobra ideja otići pravo iz škole na univerzitet, da je bolje steći životno iskustvo, putovati i razvijati se kao ličnost. Šarli mu je zamalo rekla kako ona ne vidi poentu u putovanjima i traćenju vremena na to. A što se životnog iskustva tiče, stekla ga je dovoljno studirajući. Život baš i ne stoji u mestu dok si na univerzitetu. Kolega joj se nadmoćno osmehnuo, kao da je previše mlada i glupa da razume na šta je mislio.

Šarli se dugo nadala da će se njihov razočaravajući stav popraviti s vremenom, ali, naprotiv, njihova zavist i sumnjičavost kao da su se samo pojačavale dok je ona gradila karijeru. Kao početnica, branila se, raspravljala, izlazila iz sobe za odmor u znak protesta i besna pisala mejlove svojim pretpostavljenima. A onda se postavila kao i većina žena zaposlenih u policijskoj službi: spustila je glas i prestala da se osmehuje. Tako je imala više vremena i energije da se usredsredi na ono za šta je plaćena. Lenjo, ponekad je prekorevala sebe, kukavički i sebično. Ali, da nije tako postupala, ne bi mogla da ostane, razvija se, napreduje, a taj poriv je bio veći od njene želje da se bori protiv glupana koji ne znaju ništa.

Naravno, nisu svi muškarci u službi bili isti. Bilo je izuzetaka, a jedan od njih zvao se Andeš Brat i bio joj je najbliži od svih kolega. Bio je samo nekoliko godina stariji od nje, i dopao joj se od početka. Imali su potpuno različitu prošlost i poreklo. Andeš je bio tipičan momak iz više klase, uživao je u stabilnom i materijalno obezbeđenom detinjstvu, leti u jedriličarskim kampovima, a zimi na skijanju u Alpima. Možda je bio samozadovoljan, prezriv i iritantan, ali Šarli mu je sve opraštala jer je imao tri kvaliteta koje je cenila kod ljudi: dobro srce, smisao za humor i samosvest.

Andeš bi često u šali komentarisao koliko uživa u tome što se pridružila grupi i uzburkala žabokrečinu. Bilo je i priča o njenom imenu. Prvog dana neko ju je pitao je li u redu da je zove Šarlin, čisto da ne bude zabune, jer su morali da dodaju prezime svaki put kad su se obraćali njoj ili šefu. Šarli se nije složila s tim. Želela je da je zovu Šarli i nikako drugačije.

Kasnije joj je Andeš ispričao da su se svi tome smejali, pa je šef bio primoran da promeni ime kad je ona počela da radi. Koliko ljudi može tek tako da natera svog šefa da promeni ime?

Šarli se spotakla i opsovala.

„Šta se dešava?“, pitao je Šale.

„Ništa.“

„Možeš li kasnije da navратиш?“, upitao je Šale.

Šarli je osetila stezanje u grudima. Radi li danas? Je li samo sanjala da joj je Šale rekao da uzme slobodan dan?

„Znam da si slobodna“, nastavio je Šale, „i znam da je naišao vruć talas i sve to, ali nešto je iskrsllo. Jesi li videla naslove?“

„Naslove?“ Šarli je shvatila da nije proverila vesti na telefonu.

„Sedamnaestogodišnja devojka nestala je u Vesterjetlandu.“

„Kad?“

„U petak. Oni glupani dole prvo su mislili da je pobegla, pa nisu ni popunili izveštaj. Ali od tada je na svetlo dana izašlo nešto što ukazuje na sumnjive okolnosti.“

„Na primer?“

„Uobičajeno, njen mobilni nije korišćen i račun u banci je ne-taknut.“

„Gde u Vesterjetlandu?“, upitala je Šarli.

„U Gulspingu.“

Šarli je zastala u pola koraka. Šale je nastavio da govori o slučaju, ali ona je prestala da sluša. U ušima joj je odzvanjalo ime mesta. Gulsping.

„Šarli?“, rekao je Šale. Čula je kako pali cigaretu. „Jesi li tu?“

„Da.“

„Šaljem tebe i Andeša. Možda će ti prijati“, dodao je, „da se malo skloniš odavde.“

Šarli nije mogla da ne odgovori kako bi bilo dobro i da se Hugo skloni. Osim toga, ona ima pune ruke drugih poslova. Ali Šale joj je rekao da će nekom drugom dati slučaj na kom radi, pošto je istraga ionako u ranoj fazi; i da, naravno da bi mogao da pošalje i Huga, ali Šarli ne treba da misli o tome kao o kazni već pre kao o...

To je to, pomislila je Šarli. Ovo je trenutak da mu kažem da ne mogu da idem.

„Šarli?“

„U redu“, rekla je. „Otići ću tamo.“ Je li stara policijska stanica na istom mestu? Htela je da pita, ali čula je sebe kako govori da će biti na poslu za sat.

Kad su završili razgovor, ušla je u najbližu prodavnicu *Seven eleven*. Ispod naslova *Nestala*, sa novinskih naslovnica u nju je zurila devojka krupnih očiju i plavoriđe kose. Otvorila je aplikaciju s vestima na telefonu i počela da čita. Devojka je bila sedamnaestogodišnja Anabel Ros. Prezime joj je zvučalo poznato, ali Šarli nije mogla da se seti odakle. Kako da se seti svih porodica iz Gulsponga? Nije bila tamo već... prebrojala je godine. Je li za ista prošlo devetnaest?

3

Šarli je bila na nekoliko raskrsnica od svog stana. Nijednog taksija na vidiku, a ona se nikad nije vozila metroom. Boravak ispod zemlje terao ju je da se bori za dah. Stopala su je bolela u cipelama s visokim potpeticama. Zastala je i izula ih. Asfalt je bio topao pod njenim tabanima. Da me neko sad gleda, pomislila je, teško da bi pogodio moju profesiju.

Kad je ušla u stan i spazila svoje lice u ogledalu u hodniku, glasno je opsovala. Posekotina jarke boje iznad leve obrve isticala se naspram njene svetle kože. Dodirnula je debeli ožiljak i shvatila da tu ni šminka neće biti od velike pomoći. Kako se, jebote, posekla po čelu? Onda se setila. Dok su se ona i onaj Martin sapunali, okliznula se i udarila... u bateriju tuša? Čak i ne zna u šta je udarila.

Ja sam karikatura detektiva, pomislila je, usamljena gubitnica koja previše pije. A onda je rekla sebi da je to samo prolazno osećanje. Sve je uvek postajalo beznadežnije s bliženjem leta ili kad bi je život doveo u škripac.

Skoro da joj je bilo žao što nema nekog muškarca kako bi njene kolege fokusirale sumnju na njega. Sad će svi pomisliti da je posekotina... zapravo, šta će pomisliti? S obzirom na njihovu poslednju proslavu u kancelarijama i preterivanje s alkoholom, verovatno će biti visoko na spisku njihovih sumnji. Šale će joj reći da joj je potrebna pomoć, a ona će reći da se dobro snalazi, da je sve pod kontrolom.

Ali da li ona sama veruje u to?

Lečenje na sopstvenu ruku? Jedna brižna terapeutkinja ju je pitala, kad joj je Šarli s oklevanjem ispričala o svom odnosu prema alkoholu: *Piješ li da ublažiš anksioznost?*

Šarli joj je rekla da nije to u pitanju.

A šta je?

Istina je da tako može da se opusti, smiri živce, utiša misli; ponekad joj jednostavno treba čaša-dve da se oseća dobro.

Terapeutkinja ju je strogo pogledala i rekla da je upravo to definicija lečenja na svoju ruku.

Šarli je ušla u dnevni boravak. Na stolu su bile limenke od piva i pepeljara. Svaka čast što se tiče pušenja, pomislila je dok je išla po plastičnu kesu da sve to pokupi. Kad je pospremila najgori deo nereda, sela je na sofu i razgledala svoj stan: visoke plafone, nameštaj, drvene podove. Mogao bi da bude veoma lep da nema umirućih biljaka, gomila odeće i prozora koji godinama nisu oprani. Sve je ukazivalo na to da stanara uopšte nije briga za uređivanje životnog prostora. Šarli bi volela da ima lep dom, ali nije bila u stanju da ga stvori. S vremena na vreme, iz hira bi odlučila da pretvori svoj stan u izložbeni prostor iz reklamnih časopisa koje je listala u čekaonici zubarske ordinacije. Shvatila je da bi je potpuno beo stan činio srećnijom, ili bar manje nesrećnom. Beli zidovi, beli podovi i nekoliko strateški raspoređenih antikviteta, nasleđenih

ili donetih iz inostranstva... Ali ona nikad ništa nije nasledila, a što se tiče suvenira... nikad nigde nije putovala. Osim toga, poznavala je mnogo bednika koji su svojim divnim domovima zavaravali i sebe i druge.

Na radnoj ploči u kuhinji ležala je cigareta. Htela je da je baci u kantu, ali se predomislila i zapalila je, sela je ispod aspiratora i popušila je do filtera. Sad ću pozvati, pomislila je. Sada ću pozvati Šalea i kazati mu da ne mogu da idem, ne u to mesto... da imam lične razloge. Uzela je telefon pa ga ponovo spustila. Cigareta joj je izazvala mučninu, pa je ustala i otišla u kupatilo.

Pod tušem, okrenula je lice prema mlazu i rekla sebi da će se ponašati profesionalno. Sve dok se ponaša profesionalno, sve će biti u redu. Zar ne? Uradila je sve što je mogla da zaboravi i krene dalje. Da zaboravi to mesto, kuću, žurke, da zaboravi Betino svetlo i tamu. Ponekad bi pomislila da je uspela, ali tokom godina je shvatila da je to uvek bilo samo privremeno umirenje, da su mirniji periodi neizbežno bili praćeni onim težim, da uspomene mogu da je nadvladaju svakog trenutka i zavrtljaju je nazad na to mesto, u tu noć.

Takva inspiracija, tako ju je nazvala gospođa iz socijalne službe u Gulspöngu kad su jednog dana naleteli jedna na drugu u parku u centru Stokholma. *Zanemareno dete* koje je uspelo uprkos svemu.

A Šarli je pogledala njeno preterano entuzijastično lice i pomislila: Možda bi trebalo da naučiš da čitaš između redova.

Kad je završila u kupatilu, krenula je da spakuje stvari. Tri knjige koje je čitala bile su naslagane na noćnom stočiću. Svaku je obeležila tako što je presavila ivicu stranice do koje je stigla, pa ih ubacila u torbu. Na gomili u njenom ormaru gotovo da nije bilo čiste odeće. Dohvatila je nekoliko haljina, farmerki i džemperu iz korpe za prljav veš i pomislila kako je najmanji problem šta će da obuče.